

свѣстяваніе, въ житіе-то си, кое-то написалъ самъ и сега е напечатано въ VI-ж книжкѣ у периодическо-то Списание на Бъл. кн. Бранско дружество. Послѣ го рѣкополага за голѣмо чудо прѣдъ свѣта, Търновскій митрополитъ Григорій на 1794 г. 13-ый Септемврія за Врачанскы епископъ; а като такъвъ той проповѣдваше слово-то Божіе все на потѣпканыя и хуленныя Бъл. языкъ, и свѣстяваше народа си въ най-усилны-ты врѣмена съ мѣжы и страданія, повече-то отъ Фанариоты-ты, прѣдъ кои-то, като не можалъ да устои, дръпналъ ся въ Влашко, дѣто си далъ оставкѣ-тѣхъ отъ Архиерейство-то, и началъ да го свѣстява отъ тамъ само съ списанія-та си, опазены и до днесъ въ тълкованіе-то на Евангеліе-то, наричано по имя-та му Софроніе.

Третій народенъ свѣститель като Дѣда Софронія и Отца Паисія, наша-та черковна исторія има и дѣда Неофита бозвели. И неговы-ты мѣжы, що истърпѣлъ отъ Фанариоты-ты; зашто-то си свѣстяваше народа съ глѣбожъ любовь и прѣданность, не бѣхъ помалкы. Той умрѣлъ въ заточеніе. Имá-ще и много други като тѣхъ труженици на поле-то за народно-то ни свѣстяваніе было помежду ны, было извънъ наше-то отечество, нъ имена-та имъ не сж спазены на сичкы-ты.

Кога-то тія наши незабравяни възродители неуморно работяхъ, не глѣдаещъ ни на имотъ, ни на животъ, и фанариоти-ти нестояхъ праздни, а си удвоявахъ мѣченіе-то и злобѣ-тѣхъ надъ насъ. Ето! вече въ полы-ты на наше-то свѣстяваніе, — вчера бѣше, да кажемъ тѣй, кога-то Търновскій митроволитъ Пларіонъ изгори прѣдъ очи-ты на сичкы Търновци цѣлъ възъ стары наши рѣкописы, — исторіѣ-тѣхъ ни и старо-то наше благочестіе; кога-то Пловдивскы митрополитъ Хрисантъ наклевети мирны-ты Пловдивчяны прѣдъ царско-то Правителство за буйно бунтовници, че го не оставяхъ да насища свободно Фенерскѣ-тѣхъ си злобѣ; кога-то Нишкый владыка възвърнѣ Нишлии-ты да си не направятъ училище, за кое-то вече имъ бѣше позволено отъ царско-то Правителство, че щѣли да направятъ въ него сынове-ты си еретяци; кога-то Шаркойскый владыка растлѣ нѣколко 13—14 годишны момичета, за кое-то бѣше потвърдилъ и Гръкъ-тъ тамошенъ лѣкаръ въ жалѣ-тѣхъ, дѣто Българе-ти подадохъ отъ него на Великыя везиръ, като обыкаляше държавѣ-тѣхъ на 1860 г. И сичко това, кога ста ваше? — Вчера, посрѣдъ XIX-ый вѣкъ, слѣдъ Танзимата и Хатихумаюна. — А какво е было по-напрѣдъ? — Нѣка чюемъ думы-ты на почтенныя Нѣмскы писатель: «Българска-та рая ста-